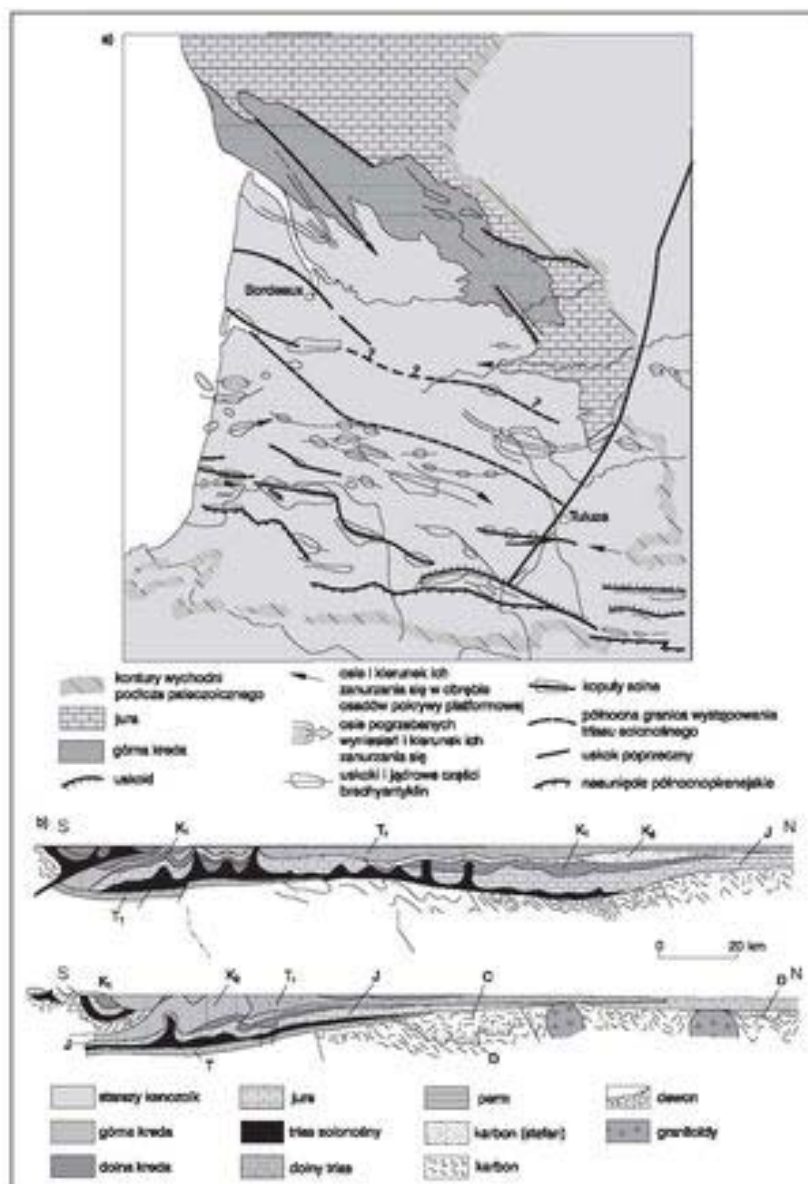

Ryc. 91. Położenie basenu akwitańskiego i basenu paryskiego na tle głównych struktur zachodniej Europy (wg https://en.wikipedia.org/wiki/Aquitaine_Basin)

Dolny trias występuje tylko na samym południu basenu – są to pstry piaskowce i mułowce, natomiast w triasie środkowym występują dolomity, wapień, sole oraz pstry mułowce. W późnym triasie kontynuowana była sedimentacja salinarna, przerywana wylewami toleitów i dolerytów. Skały triasowe osiągają maksymalną grubość około 1000 m w północnej części basenu. Dolna jura rozpoczyna się osadami transgresywnymi leżącymi na ogół na utworach paleozoicznych, a tylko na południu na triasie. Są to zlepieńce, arkozy, piaskowce, a następnie dolomity i wapień z liczną fauną. Profil dolnej jury kończy kompleks skał detrytycznych, na których zalegają margle i regresywne wapień piaszczyste. Miąższość dolnej jury sięga 500 m. Jura środkowa ma maksymalną miąższość 300 m. Są to powstałe w środowisku płytkomorskim wapień rafowe, wapień oolitowy i dolomity; w profilu pojawiają się również regresywne serie w postaci pokładów węgla brunatnych. Jura górna rozpoczyna się marglami, wapieniami a także dolomitami wapnistymi, sporadycznie wapieniami rafowymi. Wyżej w profilu pojawiają się tendencje regresywne, odzwierciedlające się przeróbką osadów złożonych wcześniej, przewarstwienia margli, wapień, a nawet poziomy lignitów. Miąższość górnej jury przekracza 1000 m.

Ryc. 92. a) Szkic geologiczny basenu akwitańskiego, b) Przekroje geologiczne przez basen akwitański (wg E. Winnocka, 1971 – zmodyfikowana)